

imatges d'una caminada: la nit de sant bonosi

JOSEP ALUM

Cinc mil persones travessant la línia d'arribada d'una caminada popular, com la que cada any te lloc a Blanes per la Festa Major petita, ofereix un bon reguitzell d'imatges. La majoria de participants acaben amb naturalitat i alegria. Amb el goig reflectit al rostre per haver assolit el final del recorregut d'acord amb les seves expectatives o amb els seus amics i familiars al costat. Altres ofereixen, almenys en els metres finals, imatges que podrien ser objecte d'un divertit treball sociològic.

Què esperona a alguns participants a fer un potent esprint per avançar-ne un altre quan estan entrant en la posició 346, en la 861 o en la 2.725? Contemplada desapassionadament, la imatge sembla un xic ridícula. Potser se m'escapa alguna cosa lligada a l'esperit de superació? Potser.

Tampoc comparteixo el punt de vista dels que converteixen la caminada en un carnaval particular. I es disfressen o es transvesteixen. I, com en les rues de Quaresma, fent sonar xiulets i andròmines acústiques, travessen la línia d'arribada, tanmateix com si fossin al sambòdrom de Rio de Janeiro.

I tampoc entenc els qui s'inscriuen amb fills o néts petits, amb dorsal i tot!, i simulen una arribada en una posició magnífica, després d'haver-se incorporat a mitja cursa(?) o en algun dels trams finals. Quin exemple donen aquesta gent als més menuts? El del tot s'hi val? El de fer trampes?

I els mòbils? Són centenars els participants que fan la caminada amb el telèfon a la butxaca. Només per immortalitzar amb una selfie d'esquena a l'arribada el temps assolit? No! Alguns entren telefonant! Alguna emergència? O potser la necessitat de comunicar de manera immediata que arriben en el lloc 3.129 amb un temps d'una hora, 23' i 44"?

Com ja he dit, però, la majoria de participants converteix la nit de Sant Bonosi en un esdeveniment lúdic, familiar i esportiu entranyable. Un referent blanenc de la segona quinzena d'agost. En el qual no hi falten imatges emotivament colpidores. Com els qui fan (tot!) el recorregut amb un infant a coll o dins un cotxet. O els qui acomboien i tiren d'un carro de rodes amb un amic discapacitat. O tants i tants i tantes sèniors que, tot i la seva edat, corren els últims metres amb gran dignitat. O l'esforç dels organitzadors perquè tot vagi bé i perquè al final ningú es quedi sense el refrescant tall de xindria que els espera.

Sí, decididament, aquestes imatges compensen sobradament les altres!

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/selva/2016/08/25/imatges-duna-caminada-nit-sant/800810.html?utm_source=rss